

δύο πολεμιστῶν ὁ κορυμνὸς ἐνὸς ἐτέρου πολεμιστοῦ καὶ τὸ περὶ τοὺς μηρούς μέρος ἐτέρου πολεμιστοῦ. Κατόπιν τούτων ὁ σαρκοφάγος εἶνε τεθρασυμένος καὶ κατόπιν τὸ περιγράμμα ἐτέρας μορφῆς καὶ μετ' αὐτὴν ἥρως ἐτοιμαζόμενος νὰ κατωφέρῃ κτύπον διὰ τοῦ λαγωβόλου· κάτωθεν τούτου κάπρος.—Κάτωθεν εἰς τὰ δύο ἄκρα τῆς πλευρῆς ταύτης εἰσι γεγλυμμένα δύο ἄρματα σφύρομενα ὑπὸ δύο λεόντων ἐφ' ὃν ἐπιβαίνουντι δύο νεανίαι περρωτοί, οἵτινες διὰ τῆς ἀριστερῆς χειρὸς τοῦ κρατοῦσι τὰ ἵνία τῶν λεόντων καὶ διὰ τῆς δεξιᾶς στέφανον· κατόπιν ἄρχεται ἡ ἄλλη στενὴ πλευρὰ τοῦ σαρκοφάγου· ἐπὶ ταύτης εἰς πολεμιστῆς καὶ μετὰ τούτων μία γυνὴ κρατοῦσα διὰ τῆς ἀριστερῆς πυξίδα ἀνοικτὴν ἐμπροσθεν βράχου· κάτωθεν εἰς τὰ δύο ἄκρα τῆς πλευρῆς ταύτης εἰσι γεγλυμμένα δύο σφίγγες. Εἶτα ἄρχεται ἡ ἐτέρα πλατυτέρα πλευρὰ, ἐφ' ἧς δύο γρύπες ἀντιμέτωποι ὡς εἰς προσβολὴν καὶ ἐν τῷ μέσῳ τούτων πυρὸς· ἄνωθεν εἰς τὰς δύο γωνίας τῆς πλευρῆς ταύτης προτομαὶ Ἡρακλέους ἐν σχήματι Ἑρμῶν· ἐπὶ τοῦ καλυπτήρος τοῦ σαρκοφάγου εἶνε τὸ σῶμα μιᾶς γυναικὸς κατὰ τὸ ἥμισυ κατακεκλιμένης καὶ στηριζομένης ἐπὶ τοῦ ἀγκῶνος. Ἡ κεφαλὴ τῆς γυναικὸς ἐλλείπει, καὶ ὁ σαρκοφάγος δυστυχῶς εἶνε τεθρασυμένος εἰς διάφορα μέρη.—Τὸν ἐκ λευκοῦ μαρμάρου περιέριον τοῦτον σαρκοφάγον τὸν κεκοσμημένον με γλυφάς, αἵτινες παριστῶσι τὸν Μελέαγρον φέροντα εἰς τὴν Ἀταλάντην τὸ ῥύγχος τοῦ κάπρου τῆς Καλυδῶνος μετέφερον ἐκ τῆς θέσεως Καρούταις ἐκ τοῦ κτήματος τοῦ Ἀδαμαντίου Τροκούρα εἰς τὸ Μουσεῖον καὶ ἔθεσαν τούτον ἐμπροσθεν τῆς εἰσόδου τοῦ Μουσείου. Ἡ κορινθίς τῶν δύο στενῶν πλευρῶν καὶ τῆς μιᾶς πλατυτέρας πλευρῆς εἶναι κεκοσμημένη δι' ἀστραγάλου καὶ κανόνος ὧσιν, αἱ δὲ σκιναὶ εἶνε εἰλημμέναι ἐκ τοῦ μύθου τοῦ Μελεάγρου. Τὸ ὄνομα τοῦ Μελεάγρου κατέχει μεγάλην σημασίαν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν μυθολογίαν, διότι οὗτος εἶνε νεανικὴν ἡλικίαν ἐπτάλη ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ μετὰ παιδαγωγοῦ, Λακρόντος λεγομένου, εἰς τὴν ἐκστρατείαν τῶν Ἀργοναυτῶν· ἐπιστρέψας δὲ ἐνυμφεῦθη τὴν Κλεοπάτραν, τὴν θυγατέρα τοῦ Ἰδα καὶ τῆς Μαγδόνης. Μετὰ καιρὸν ἐξῆλθε κατὰ τοῦ Καλυδωνίου κάπρου, τὸν ὅποιον ἔπεμψεν ἡ Ἀρτεμις πρὸς ἐκδίωξιν τοῦ Οἰνέως, διότι ἐλησμώνησε νὰ προσφέρῃ εἰς αὐτὴν θυσίαν. Ὁ κάπρος οὗτος, ἔξοχος τὸ μέγεθος καὶ τὴν ῥώμην, ἠφάνισε τὴν γῆν, καὶ διέφθειρε καὶ τὰ βοσκήματα καὶ τοὺς ἀνθρώπους· κατ' αὐτοῦ ἐξεστράτευσαν μετὰ τοῦ Μελεάγρου καὶ ὅλοι οἱ τότε περιήρητοι ἥρωες τῆς Ἑλλάδος καὶ ἡ Ἀταλάντη, ἡ θυγάτηρ τοῦ Ἀρκάδος Ἰάσου. Περὶ αὐτῆς διηγούνται, ὅτι μικρὰ οὖσα, ἔξετεθη ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῆς, μὴ ἐπιθυμῶντος νὰ ἔχη θήλειά τέκνα, εἰς δάσος, καὶ ἐκεῖ ἐτρέφετο ὑπὸ ἄρκτου. Αὐξηθεῖσα δὲ καὶ ἰδοῦσα, ὅτι τὸ ἑξάσιον αὐτῆς κάλλος ἐνέβαλεν εἰς τοὺς ἄνδρας ἀνησυχίαν, κατέφυγεν εἰς τὴν ἐρημίαν καὶ κατῴκει εἰς σπηλαιοῦν, περιζομένη τὴν τροφὴν αὐτῆς ἐκ τοῦ κυνηγίου. Δύο δὲ Κένταυροι, Ροῖκος καὶ Ὑλαῖος, ἐπιχειρήσαντες νὰ τὴν βιάσῃ κατατοξευθέντες ὑπ' αὐτῆς ἀπέθανον. Ἀκούσασα δὲ τότε περὶ τοῦ Καλυδωνίου κάπρου, ἠνώθη εἰς τὴν ἐκστρατείαν τοῦ Μελεάγρου, καὶ εἶχε τὴν τύχην, νὰ πληρώσῃ πρῶτη τὸν κάπρον· ἔπειτα τὸν ἐτόξευσεν ὁ Μελέαγρος εἰς τὰ νῶτα, καὶ οἱ λοιποὶ ἥρωες μετὰ ταῦτα τὸν ἐφόνευσαν ἐντελῶς. Ὁ Μελέαγρος θέλων νὰ βραβεύσῃ τὴν Ἀταλάντην, τῆς ἐχάρισε τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ δέμα τοῦ κάπρου· ἔνεκα τούτου ἀγανακτήσαντες οἱ ἀδελφοὶ τῆς μητρὸς αὐτοῦ, τῆς ἐπῆραν τὸ δέρας λέγοντες ὅτι τὸ ἀριστεῖον τοῦτο ἀνήκει εἰς αὐτοὺς κατὰ γένος. Ἀναφυνείσης δὲ περὶ τούτου μεγάλης ἔριδος, αὐτοὶ μὲν ἐφονεύθησαν ὑπὸ τοῦ Μελεάγρου, ἡ δὲ Ἀλθαία ἡ

μήτηρ τοῦ Μελεάγρου ἐκδικοῦσα τὸν θάνατον τῶν ἰδίων ἀδελφῶν, ἤνοιξεν εὐθὺς τὴν λάρνακα, ἐπῆρε τὸν ἡμικεκαμμένον δανλόν, τὸν ἔρριπεν εἰς τὸ πῦρ, καὶ ἀμέσως ὁ Μελέαγρος ἀπέθανεν ὑπὸ δριμυτάτων πόνων βασανιζόμενος. Ἀλλὰ μετὰ ταῦτα μετανοήσασα ἡ Ἀλθαία διὰ τοῦτο αὐτῆς τὸ ἔργον, ἐκρεμάσθη τὸ παράδειγμα δὲ αὐτῆς ἠκολούθησε καὶ Κλεοπάτρα, ἡ γυνὴ τοῦ Μελεάγρου. Ἀξίον παρατηρήσεως εἶνε, ὅτι εἰς τὴν στενὴν πλευρὰν τοῦ σαρκοφάγου εἶνε γεγλυμμένη μία γυνὴ κρατοῦσα διὰ τῆς ἀριστερῆς χειρὸς ἡνεφγμένην πυξίδα καὶ διὰ τῆς δεξιᾶς δυσδιάκριτόν τι ἀντικείμενον· τοῦτο δὲν εἶνε ἄλλο τι εἰμὴ ὁ ἡμικεκαμμένος δανλὸς τὸν ὅποιον ἔλαβεν ἡ καλουμένη γυνὴ ἀπὸ τὴν ἀνοικτὴν πυξίδα (λάρνακα) καὶ τὸν ἔρριπεν εἰς τὴν ἐμπροσθέν τῆς ἐσχάρας πυρὸς, ἡ δὲ γυνὴ αὕτη εἶνε ἡ Ἀλθαία ἡ μήτηρ τοῦ Μελεάγρου καὶ τοῦτο διότι ἐπτά ἡμέρας ἀπὸ τῆς γεννήσεως τοῦ Μελεάγρου ἐφόνησαν αἱ Μοῖραι εἰς τὴν Ἀλθαίαν, καὶ εἶπον πρὸς αὐτὴν· ἡ μὲν Κλωθώ, ὅτι ὁ Μελέαγρος θέλει γένει μεγάλου ψυχος· ἡ δὲ Λάχεσις, ὅτι θέλει γένει ἰσχυρὸς· ἡ δὲ Ἄτροπος, ὅτι θέλει ζῆσαι τοσοῦτον καιρὸν, ὥστε οὐ κατακαῇ ὁ ἐπὶ τῆς ἐσχάρας κείμενος δανλός. Ταῦτα εἰποῦσαι ἔγιναν ἄφαντοι· ἡ δὲ Ἀλθαία ἐπῆρεν εὐθὺς ἀπὸ τῆς ἐσχάρας τὸν δανλόν, τὸν ἔσβυσε, καὶ τὸν ἐνέκλεισεν εἰς λάρνακα. Τοιοῦτον ῥόλον παίζει τὸ ὄνομα τοῦ Μελεάγρου εἰς τὴν τέχνην, ὥστε οἱ καλλιτέχναι ἀπεικόνισαν ἐπὶ ἀναγλύφων καὶ σαρκοφάγων πλεῖστα ἐκ τῶν ἐπεισοδίων τοῦ περιπετειώδους βίου τοῦ Μελεάγρου, καὶ ἰδίως τὰ πρὸς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου σχετιζόμενα, ἐν ᾧ τὰ ἀγάλματα του παριστῶσιν αὐτὸν ὄρθιον μὲ κυνηγετικὴν στολὴν καὶ ὅπλα θηρευτικά.

Ἐν Δελφοῖς, τῇ 22ῃ Ἀπριλίου 1913

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΕΜΜ. ΚΟΝΤΟΛΕΩΝ

✱ ✱ ✱

## ΣΚΕΨΕΙΣ

Ἡ αἰσθητικὴ εὐρίσκεται ὑψηλότερον τῆς ἠθικῆς. Τὸ νὰ διακρίνωμεν τὸ κάλλος τῶν πραγμάτων εἶνε ἡ ὑψηλότερα βαθμὶς τῆς πνευματικῆς μας ἀναπτύξεως.

★

Ἡ καλλιτέχνης ποτὲ δὲν εὐρίσκεται εἰς ἀμυχανίαν. Ἡ τέχνη μπορεῖ νὰ ἐκφράσῃ τὰ πάντα

★

Ἐνας καλλιτέχνης εἶνε δημιουργὸς τῶν ὥραίων πραγμάτων.

★

Σκοπὸς τῆς τέχνης εἶνε ν' ἀποκαλύπτῃ τὴν τέχνην καὶ νὰ κρίνῃ τὸν τεχνίτην.

★

Ἐνα βιβλίον δὲν εἶνε ἠθικὸν ἢ ἀνῆθικον. Εἶνε καλογραμμένο ἢ κακογραμμένο. Αὐτὸ εἶνε ὅλο.

★

Ἡ καλλιτέχνης, ὅστις δὲν ζωγραφίζει ἐκεῖνο τὸ ὅποιον αὐτὸς βλέπει, ἀλλὰ ἐκεῖνο τὸ ὅποιον βλέπει τὸ κοινόν, εἶνε καταδικασμένος εἰς τὴν ληθην, ἐπειδὴ τὸ κοινὸν δὲν βλέπει τίποτε.

★

«Πρωτάκουστον» καὶ «ἀπίστευτον» λέγομεν συνήθως διὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα συμβαίνουν καθ' ἐκάστην.

★

Ἡ μουσικὴ μᾶς δημιουργεῖ παρελθόν, τὸ ὅποιον δὲν ἐγνωρίζαμεν καὶ μᾶς κἀνεῖ νὰ αἰσθανώμεθα νέας θλίψεις.

★

Αἱ διχογνωμίαι δι' ἕνα ἔργον τέχνης ἀποδεικνύει ὅτι τὸ ἔργον εἶνε πολὺπλοκόν καὶ δυνατόν.